

ERRIMA ERLIJOSOAK

Badut adiskide min bat,
ezin hobia deritzat;
Hartaz oroitzen naiz maizen,
badakit norekin naizen.
Zu zaitut bai solaskide,
Zu gidari eta bide,
Zurekin eguna hastean
eta haren azken hatsean;
bitartean hitz galduak,
barreiatu, maskalduak,
zurrunbilo-erasanak
airez hortik eramanak.

Ez da eten harremana,
biok lotzen gaituana;
badira interferentziak,
bai eta diferentziak:
batetik nire zaputzak,
zure kontrako nire hutsak,
itsualdiak, herrenak;
bestetik nire arrenak
Zugana barkamen eske;
beraz, berriz bil gaitezke,

berriz biok adiskide,
bihotzeko solaskide.

Orduan sentitzen dut nik
laztan gozoa zugandik,
bihotzeko besarkada
zinez bertatik bertara.
Neurekin zaitut berriro,
Zurekin naiz maitekiro;
bai gora nauzula ni igo
amildegitik goraino!
Zer da, Jaun ona, zerua,
Zu zauden tokia baino?
Zeruak izan behar du,
maiteminduen otordu.

Hona hemen ni buztina,
har nazazu zeure eskutan,
baina kontuz, zipriztina
botatzen baitut askotan
neure lur-oka honetan,
edonor lohitzen duena.
Har esku trebe horietan
lur-ore formagabea,
nire esentzia pobrea,
lur puska baizik ez dena,
baina zure esku finetan
handi izan daitekeena.

Zuk artista goren horrek
emango inongo urrek
izango ez duen distira
zeure molde-irudira;
zure labe horretan bai
lan dezakezula noiznahi
eskultura hoberena,
zeure moldea duena!
Izan nadila bai duina,
arren, zure begietan
eta zinez atsegina
zurekiko harremanetan.

Kontu batzuk dakarzkizut;
ongi dakizkizu bai zuk.
Zurekin naiz asaskatzen
eta barnea askatzen:
hemengo borrokak, lehiak,
elkarrekiko inbidiak,
nork nor mendean hartuko,
ezertan hasi orduko.
Kanta bat dator burura,
harira edo kontura:
“Ni naiz kapitain pilotu,
niri behar zait obeditu...!”

Biok ginen iturrian
giro liluragarrian;

hor dugu geure erromara,
hitz egiteko parada
esparru gozo horretan;
eta ni beti zorretan,
zure grazien ordainez
ongi erantzun ezinez.
Iturrian nintzen berriz,
Zuk dei eginda etorritz;
zenbat kontu ur hotsera
bihotzetik bihotzera!

Gaur kezka bat dakarkizut,
aspaldiko arantza dut,
ariman daramadana,
huts dezadan hemen zama:
Uzta beti bezain handi,
gure indar urriez gaindi;
hola uzten bagaituzu,
eguna bihurturik gau,
nola lantzea nahi duzu,
baratze bedeinkatu hau?
Baina Zu gurekin zaude
eta dena dugu alde.

Beraz, ken horren zalantza
eta piztu esperantza.
Kontra izan arren haizea,
Zu zaitugu guk bermea;

hodei ilunak datoz baina
hartuko diegu gaina.
Ezinezkoa dirudi,
Zuk eutsi ezean guri.
Gutxi gara eta zabarrak,
gehientsuenak zaharrak;
hona gure kontrastea,
Zu, berriz, beti gaztea.

Gaur ni neure buruari
begira naukazu adi:
hona zer esan ezean
neure lehorte luzean,
une hau probetxurako
hartzea nahi nuelako;
hemen naiz erdi isilik,
ideiak lotu ezinik,
ura nola aterako
putzutik arimarako.
Ez zait ezertxo etortzen;
arima egarriz itotzen...

Gure iturria hortxe da,
hortxe da Maitea bera;
bai dela bazter kutuna!
bihotzaren oihartzuna.
Betikoak biltzen gera
zure ur hori hartzera;

burruntziak berbaroan
hegazkako abaroan;
betiko ur-zirriparra
eta salmoen marmarra.
Ez da jolasik izaten
hitzez nekez da adierazten

Luis Baraiazarra

2016ko otsaila